

Abstrakt

I mitt lärdomsprov för doktorsexamen i bildkonst *Kävellen kuvailtu, kävellen koettu* (beskrivet gående, upplevt gående) granskar jag det visuella berättandet som en promenad ger upphov till och dess uppbyggnad. Det är fråga om observation genom rörelse där jag bygger upp växelverkan med omgivningen.

Mitt intresse för arbetsprocessen har lett mig att undersöka hur saker och ting utvecklas. Observationerna från detta har i sin tur inneburit formandet av promenadmetoden. En central attityd i det konstnärliga arbetet i olika miljöer är en uppmärksam inställning. Detta har i sin tur påverkat min uppfattning om begränsningarna med promenadmetoden.

Min konstnärliga forskning fokuserar på tre verkkelheter där jag har använt promenadmetoden. I den promenadmetod jag utvecklat finns hänvisningar till Oulipos workshop för experimentella metoder för experimentell litteratur och till Oulipo-medlemmarnas sätt att producera text genom att använda själv uppfunna restriktioner. Promenadmetodens manuskript är ett färdmedel med sin egen rutt och egna fasta punkter.

Reflektionen kring verken i den skriftliga delen har gett upphov till funderingar kring den skriftliga framställningens karaktär. Jag bestämde mig för att försöka ha med verkets struktur åtminstone delvis även i texten. Min tanke är att överföringen av verket i verbal form är en parallell process i samma riktning som det konstnärliga arbetet. På så sätt har den analoga processen också inneburit att jag låter språket självt ställvis starkare lyfta fram sin materialitet.

Jag experimenterar med korta, separata öar av text för att distrahera den linjära läsningen. Samtidigt kan jag ta med nivåer av irrfärder och fantasi. Öarna av text är ett slags minneslager. På så sätt är de som spår eller rester av villovägar, möjliga färdvägar. Samtidigt försvarar de genom sin existens en plats för en text som inte behöver vara förklarande eller definierande.

översättning av erfarenhet, gångmetod, platsspecifik, självuppfunna begränsningar, mätning